

„KORONG” vagy „PLAFON”

Kapcsolódó írás a közelmúltban, hármas összeállításban készült írás egyik eleméhez, melynek címe:

„Harc az égi szférákban”

MOTTO:

*„Szabadíts meg Atyánk minden ravasz lefedettségétől,
Mely erőnkön felül választ el bennünket Tőled, Istenüinktől!
Te látod, hogy milyen nagy a sunyin ránk törő szellemi akarát,
Irgalmasságod mutassa meg Isteni Hatalmadat!”*

(A Magyar Néplelek imája az Isteni Irgalmassághoz)

1962. 05. 23-án Erzsébet asszony, a magyar édesanya, a Szeretetláng elindítója a következőket írta Naplójába:

„Nemigen szoktam álmodni, és ha igen, azt is elfelejtem. De ezt az álmot nemhogy elfelejtettem volna, hanem a felébredés után még jobban és élénkebben előttem volt.

Egy nagy fekete korongot láttam. A korong a felhők közepe táján volt, körülötte szürkésen gomolygó felhőkkel. A korong bal oldalán különös kinézésű férfiakat láttam, egészen soványakat, majdnem testnélkülieket. Szürkés ruha volt rajtuk. Arcukat nem láttam, csak tarkójukat. Ezekről hirtelen megéreztem, hogy ördögök, mégpedig a fő gonoszok.

Mikor a korongra pillantottam, épp akkor lettek kész. Valami vasszerű lemezzel takarták le az imént még kristálytisztán látható korongot. Amikor a vaslemezzel elfedték, jól megvizsgálták, hogy jó munkát végeztek-e? És nagy, vigyorgó önteltséggel megállapították, hogy munkájuk eredményével meg vannak elégedve.

A jobb oldalon, fehér felhőkben éreztem, hogy valaki nézi őket. Nem tudom, hogy ki volt az, csak éreztem, hogy nem rosszindulattal van. Lábamnál három személyt (férfit) láttam. Nem tudom, kik voltak de úgy éreztem, a gonosz ellenfelei lehetnek, mert ahogy nézték a fekete korongot, azon tanakodtak, hogy miképpen lehetne eltávolítani. Közben a bal oldali személyek közül az, aki a legközelebb állt a jobboldali személyekhez, közel hajolt, és így szólt szörnyű kárörvendően, mint aki egészen biztos a dolgában: „Ezt aztán vizsgálhatjátok, ezt jól megcsináltuk!” S még azt is mondta, hogy „sok bajuk lesz vele!”

Az Úr Jézus pár nappal később megadta a látottak értelmezését:

„Tudod-e, hogy mi az a fekete korong? Az a Magyarok Nagyasszonya Országáa. A fehér felhőben az Én Édesanyám volt, és az Óhozza közel eső lélek, az Én karmelita fiam, kinek szíve Hozzám van növe, megtesz Értém mindent.” Hogy ki az, azt nem mondta, és én is elfelejtettem megkérdezni.

Közben az Úr Jézus átadta a szót a Szent Szűznek. Ezt oly nagy tisztelettel és áhítattal tette, hogy szívem dobogni kezdett hallatára. Most a Szűzanya ismételte el az Úr előbb mondott szavait, az Ő kedves karmelita fiáról.

Utána ismét az Úr Jézus szólt: „Tudod-e, mit jelent a korongon a sűrű feketeség? Az a hét főbűn! Ez a korong hét lemezből van összerakva, és úgy van elfedve egyenként, de mégis úgy néz ki, mintha eggyé lenne olvasztva.

A legelső a bujaság, ez egy igen vékony és erős, de hajlítható lemez, melyet el kell onnan hajlítani. Ezt sok áldozatos imádság teszi hajlíthatóvá.

Utána következik a másik, a jóra való restség, ezt nem lehet elhajlítani. Ez egy olyan fekete fémből van, mely törik, és csak egész apró szilánkokra törve, rettentő sok fáradsággal lehet egy-egy porszemnyit lekoptatni belőle. Félni nem kell, Én veletek leszek a nagy munkánál. De vigyázzatok, mert a gonosz sem marad télen, és csak a szünet nélküli törekvés az, amely lekoptatja a korongot.”

Erzsébet asszony bejegyzése itt, ebben a pontban véget ér.

Mi azonban röviden átnézzük a „főbűnök” emberlétünkben való megnyilvánulását.

A „jóra való restséget” sokszor fordítják a 7 főbűn felsorolásánál egyszerűen csak „lustaságnak”. „A jóra való restség” azért pontosabb kifejezés, mert meghatározza, hogy hol, milyen területen, miben „lusta” valaki. Ugyanakkor arra is rámutat, hogy hogyan, milyen módon vagy milyen területen van általában „megfogva” a mit sem sejtő, jó szándékú ember, aki ugyan bűnt nem követ el, de ha jól megnézzük, nem is kamatoztatja az Isteni Gondoskodás által neki juttatott „*talentumokat*”! Így viszont a „rossz szolgálathoz” hasonlít, akit ura elzavart a „külső sötétségbe”. Nem árt tehát szembenézni a ténnyel, hogy *nem elég „csak jó embernek” lenni*, az előbbre haladásunkért tenni is kell valamit! Jézus azt mondja: „**Keresd Isten Országát, a többi megadatik!**” Tehát keresni, dolgozni, kopogtatni, kérni kell. Az Ég figyelni törekvéseinket, és segít, ha az irány megegyezik az Isteni Akarattal.

A következő főbűn a **torkosság**, vagy **mértéktelenség**. Itt is ugyanaz a helyzet, mint az előzőnél. A mértéktelenség sokkal jobban kifejezi a mondanivalót, mert szélesebb kört, és nem csak az élelmiszerek körét érinti. Az ember sok dologban lehet „mértéktelen” vagy „torkos”: *evésben, ivásban, pénzhajszolásban, sőt beszédben, fecsegésben vagy munkában, stb.*

A mértéktelenséget olykor nehéz észrevenni, mert először természetes igény kielégítésének is mutatkozhat.

Nincs joga minden embernek ahhoz, hogy legyen kenyér az asztalán? De, minden embernek joga van hozzá! És ha már van kenyere, akkor nincs joga hozzá, hogy vaj vagy valami finomság is kerüljön rá? Ehhez is minden embernek joga van! – És mégis: hány szalámis kenyér köt ki a szemétkosárban, és mennyi kidobott élelmiszer a kukában akkor, amikor milliók éheznek!

Ha mindaz, amit az emberek kidobnak élelmiszerben, ha mindaz helyes mérték és megbecsülés szerint kerülne asztalra, akkor nem volnának éhhalál szélén álló emberek! Akkor egyik ember testi-lelki nyomora nem terhelődne rá a másik ember (a pazarlók!) lelkére.

És ebben az esetben még csak az élelemben való mértéktelenségről beszéltünk!

A mértéktelenségből adódó gondolatok és tettek alakítják ki a **fősvénységet, és táplálják az irigységet**. A *bármiben való mértéktelenség* fősvénységhez, erőszakoskodáshoz, a hatalmi vágy növekedéséhez stb., tehát szintén negatív emberi tulajdonságok fokozásához vezetnek, amelyek viszont már komoly bűnöket is eredményeznek.

Az ember manapság nem él barlangban, hanem többségében sűrű csoportosulásokban (falvakban, városokban), és ha akarja, ha nem, mindenképpen látja, hogy a szomszédja, barátja mit csinál. Amíg ez úgy csapódik le, hogy: „*Vajon mit kell nekem is változtatnom a gondolkodásomon, tetteimen, szokásaimon stb., hogy ugyanazt az eredményt elérjem, mint a másik, s úgy, hogy az örömöm megmaradjon?*” – addig minden rendben van. Tanulunk egymástól. Egészséges versenyszellem.

Amikor azonban a „*szerzési vágy*” a másik ember megrövidítésére, igazságtalanságra, irigykedésre, rivalizálásra fordítódik, akkor mindez elmegy a **harag, indulatosság, durvaság és a gyűlölködés** irányába, amelyeknek fájdalmas lelki, és embersorsokat megváltoztató következménye lehet, melyek a Tízparancsolat több pontját is megszegik!...

Itt kell észbe kapni! Itt már inkább a szembenállásokat kellene megszüntetni, a megegyezést kellene keresni, mint bizonyítgatásokkal élni, amelyekről úgy gondolják egyesek, hogy az feljogosítja őket az ellenlépésre...

A „*nekem van igazam!*” **hatalomvágya** „kicsiben” és „nagyban” (egyéneknél és csoportoknál) egyformán a harag, a gyűlöletkeltés irányába visz. Így alakulnak ki a háborúk.

Nem volna jobb, célravezetőbb, valóban szeretettel teljesebb: elhárítani ezeket a csúfságokat?

Azt mondja a közmondás: „*Az okos enged!*” És valóban: az okos ember „nem szítja a tüzet”, mert számára nem az a fontos, hogy ember-létében bebizonyítsa a másik emberről a rosszat, hanem az, hogy béke és szeretet vegye körül, és azt igyekezzon megteremteni!

Aki vég nélkül erőlteti a saját igazát, annak már éppen az erőltetés miatt nincs is igaza!

Erich Fromm írja a „Szeretet művészetében”: Ha az ember nem tudja, hogy mindennek meg van a maga ideje, és erőltetni akar dolgokat, akkor csakugyan nem jár sikerrel a szeretet művészetében.”

A hatalmi vágy tulajdonképpen a másik ember/mások feletti hatalomnak sokszor erőszakkal való megnyilvánulása, amely könnyen fajul **kevélységgé, gőggé**, és végül **bálványimádássá**. Minden háborús bűnös bálványozott vezérként volt a gonosz tettek elkövetője, a fékevesztett indulatok kiélőli számára!

És itt már meg is érkeztünk a bukott szellemiség legnagyobb és valódi bűnéhez, a gőghöz, az Istennek való hátat fordításhoz, a Teremtővel való „rivalizáláshoz” és a hamis bálványokhoz, és mindennek következményeihez, amely az emberiség egész történelmében megnyilvánul!

Eddig tartott tehát a „hét főbűn” vázlatos felsorolása.

Ha jobban megnézzük, mindezek olyan emberi rossz tulajdonságok, melyek többé-kevésbé minden emberben benne vannak. Nagy kérdés azonban, hogy kiben hogyan tudatosul, és hogy mikor válik egy rossz tulajdonság bűnné?

Mikor kezd el „a rossz” úgy dolgozni, hogy már nem az emberszellem uralkodik a tulajdonságok felett, hanem egy más szellemiség veszi át a parancsnokságot, és a jó tulajdonságok helyett a szeretetlenség fájdalmas keresztje és a lélekvesztés felé tolja az embert?

Tény, hogy sokszor nem látjuk a „saját gerendánktól” önmagunkat, ezért lenne arra szükség, hogy a másik ember JÓ (és nem torz!) tükör legyen.

Viszont, akár helyes a „tükör”, akár ferde képet ad, mindenképpen élet-halál kérdése a határok felismerése, és lelki-szellemi feladat minden ember számára, hogy ezt a küzdelmet megvívja önmaga rossz természetének átforgatására.

Érdemes itt végiggondolni még a főbűnök melyikét, és azt, hogy milyen sorrendben említi meg az Úr Jézus *Valtorta Mária* írásában ezeket akkor, amikor az Ő „megkísértéséről” szól. *(Ahogy az Evangélium nekem kinyilatkoztatott – Jézus megkísértése a pusztában – A „Más szerzőktől való írások” között, ezen a honlapon is szerepel.)*

Testi „éhségek”: **tisztátalanságra** való buzdítás, amely Jézus egész küldetését aláásta volna! + **Kenyér utáni éhség**, mely „jogos” igény, de nem úgy, ahogy az „álcázott utazó” javasolta, („*Mondd a kőnek, hogy változzék kenyérré!*”) bár Jézus megtehetné volna, Ő azonban az Atya iránti engedelmisségből visszabízta Atyjára még a testi éhség feloldását is.

Hiúság, kevélység felkeltése csodákkal (Hogyan lehetne manipulálni a tömeget, hogy mindenki Jézus lába elé boruljon!)

Hatalomvágy: „*becsvágyónak a tömegek hódolata*”

Fösvénység (semmi sem elég), irigység, gőg felé tolva: „a csillogó arany” felvillantása.

Gőg, bálványimádás. – A Teremtő Atya megsértése, a Neki való hátat fordítás.

E megkísértések bármelyikével az Üdvözítő teljes küldetése megbukott volna!

Ugyanígy van azonban mindez a mi életünkben is! – Mert: „Senki sem lehet nagyobb Mesterénél!”

- Ez tehát az a „plafon”, amely a szellemi harcban leírtak szerint emlegetett, ha gyenge az ima, és ha kevés a védelem. („*Ha egy országot a sötétség takar be, akkor az égi szférákban ezek fölött a szellemi helyek fölött sokszor olyan vastag a plafon, mint egy szikla, mely az egész régiót befedi. A démoni szellemek, és azok az emberek, akik a sátánt szolgálják, tudnak a csúcán, a felszínén és a plafon alatt működni.*”)

- Ez az a „lemez”, amiről Erzsébet asszony ír.

- És végül - bár minőségében mindegyik más és más, mégis - ez az a „lefedettség”, amelytől a Néplélek imájában kérjük Mennyei Atyánkat, hogy az Ő Isteni Ereje, Hatalma által szabadítson ki minket!

- Ezek azok a „lezárások”, amelyek egyéneken, és országok, népcsoportok felett is feszülve, elzárnak Istentől.

Erzsébet asszony 1962. 05. 23-án tett bejegyzése azonban az előbb nem teljes idézetként szerepelt, a „Naplóban” így folytatódik: *„Álmomban én is jól szemügyre vettem a fekete korongot, és nem tudom, hogy a jobb oldali személyek is észrevették-e, de ahogy én elgondolkozva nézegettem, hogy mivel lehetne a sötétségtől a korongot megszabadítani, észrevettem, hogy a szélénél kis, átlátszó, hajszálnyi rés van.*

Miután ezt észrevettem, nagy megkönnyebbülés vett erőt rajtam. Elhatároztam, hogy szólok a többieknek, nincs minden veszve, csak fogjunk hozzá a fekete lap eltávolításához, mert én úgy érzem, sikerülni fog.”

Talán egyértelmű a fentiek után, hogy a „hajszálvékony rés” Isten kegyelmi lehetősége, amely az Istent kereső ember erős vágyakozásában, az Őmellette döntés tényében, az imában, és a cselekvő szeretetben nyilvánul meg.

A „rés” kegyelmi lehetősége szinte felhívásként hangzik: „Itt a „tű foka”, ahol át lehet törni: **„Rajta, próbáld meg gyermekem, tedd meg az első lépést, hogy Én a kilencet megtehessem!”**

Az igaz, odafigyelő, összefogott ima maga a „cselekvő szeretet”!

Ugyanis a „teljes ima” esetén „tűz tölti el imájukat, és erővel hatolnak át a plafonon.”

„Aki így imádkozik, érzi, amint imája könnyű lesz, és valódi öröm tölti el.”

A Szentírásban Mk. 11 / 24-ben az Úr így tanít: **„Azért mondom nektek: Mindazt, amit imádkozva kértek, higgyétek, hogy már elnyertétek, és meglesz nektek!”**

És ennek alapján történhet meg az is, hogy „az egész gyülekezet fölött egy fény-plafon/védősánc” legyen, ami angyalokból áll!

Isten figyel ránk, az Ő embergyermekére, és elküldi Angyalait, hogy segítségünkre legyenek, de csak akkor, ha Hozzá, a Mindenség Urához, Megváltó Istenünkhöz fordulunk segítségért. És arról se feledkezzünk meg, hogy millió és millió angyalból áll a Szűzanya Köpenye, amit ha ránk terít, Szeretetlángja Fényével védelmet ad.

Isten soha nem erőszakos, és nem él vissza az Ő valóban létező Hatalmával, csupán felmutatja és adja a lehetőséget! Az Úr Jézusnak ténylegesen volt Hatalma, de azt mindig csak JÓT-tevésre használta. **Az „Igazi Mintát” Ő és a Szűzanya adta,** egyszerűségben, alázatban és igaz szolgálatban. És azután mindazok így tettek a történelem folyamán, akik szeretetre, tiszta gondolatokra építették az életüket, akik tudtak a nehéz helyzetekben fegyelmezettek, indulatmentesek maradni, és inkább a megbomlott „rend” állapotát próbálták helyreállítani. Ők voltak, és ők ma is az „Igaz, sokat termő szőlővesszők”.

Tévedni minden ember tévedhet, csak a gögös ember az, aki nem ismeri be hibáját, és nem tud bocsánatot kérni embertársától, ... de teljes szívéből még Istentől sem...

Ezért kéri a Szűzanya és az Úr Jézus, hogy **„szüntelenül imádkozzatok”, és hogy legyen olyan minőségű a munka is, hogy az imaként legyen képes hatni!**

A tanítás így szól: **„Minden tettebben jelen lehetek, ha úgy teszed!”**

Jézus mondja: „ÚGY LEGYEN! ÁMEN.”

2012. 11. 17.

M.G.Mária